Pregaria.cat

Entrada

On eres Déu mentrestant!!

El Sant Pare entrava sol en el camp de l'extermini. Els bisbes i clergues, amb els guardaespatlles, es quedaven a la porta del recinte. Benet XVI anava avançant pel camí que fa anys havien fet tants milers de deportats, i que conduïa a l'extermini. Era una imatge profundament suggestiva: el Papa alemany, blanc de cap a peus, fent el mateix itinerari que compatriotes seus havien marcat especialment pels membres del poble jueu. Ell, Benet, representant de Jesús, israelita.
On eres. Déu, mentre passaven aquelles coses? Per què callaves? Potser no ho veies com els mataven?
Molts altres cops a la seva vida Benet XVI s'ha fet la mateixa pregunta. La major part dels teòlegs han sentit dins seu la mateixa contradicció. La major part de creients són qüestionats pel seu propi cor sobre el mateix tema. La major part dels agnòstics ens interroguen sobre el silenci de Déu, en un dubte, que és patrimoni de tothom.
Anava entrant pel camí de la mort, i el Sant Pare, com Jesús a la creu clamava: Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?

Potser tu no t'has fet mai la mateixa pregunta? El teu cor humà no resta mut en front de la tortura, de les matances, de l'explotació infantil, de tantes guerres sagnats, dels condemnats a mort, del terror com a sistema, de les falsedats en l'amor... i d'un etc. que mai acaba?
On ets Déu, mentre passa tot això?
O és que potser no hi ets?

Prega, si us plau. Entra per uns instants en el teu interior, al recer més íntim del teu esperit, i fes silenci en front d'una realitat que et supera per totes bandes. Renuncia a objectivar a Déu en un pensament racionalista i plenament lògic. És un intent absurd.

Per fi has estat mirant la creu que presideix el teu estudi. Gairebé havia restat perduda entre tants de papers, llibres, carpetes i ordinadors. Has mirat atentament les mans, els peus i el costat del teu Crist, i has entès, tan sols una mica, que Ell era també una víctima. No s'havia quedat al cel maniobrant la història. Va baixar al fang putrefacte d'un món cruel i injust senyalant on és Déu quan el mal mostra la seva capacitat destructiva: hi és, sí, a les víctimes.

I, ara què, et preguntes? Ara, molt!... per cert. No pots seguir en la mediocritat. Has de fer un canvi... que potser no sents el crit de Déu en els crits dels que pateixen? No facis la pregunta a Ell. Pregunta al teu cor: on ets tu mentre passen aquestes coses? Com és que calles? Per què aquests silencis? Que potser no sents els crits dels que volen viure? Són el crit del teu Senyor, Jesucrist